

လွတ်မြောက်ရာ

တော်မျိုးနိုင်

လွတ်မြောက်ရာ

နှိုးစက်မြည်သံကြောင့် သူမျက်လုံး ပွင့်လာသည် ။ အိပ်ပျော်မှန်း မပျော်မှန်းတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချာ မသိလိုက်ပေ။ သို့သော် ယခုမှ အသိဝင်လာသည် ။ တစ်နေ့တာ ထရပြန်ဦးမည်။ အေးစက်နေသော မွေ့ရာပေါ်တွင် လူးလိမ့်လိုက်သည် ။ သူ နေ့ကိုမုန်းသည် ။ စကားသံများကို မုန်းသည် ။ မျက်လုံးများကို မုန်းသည် ။ အမြဲတမ်း ညဖြစ်နေရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။

အသံများ မရှိ ... အကြည့်များ မရှိ... ရယ်သံများ မရှိ... ပြီးတော့ စာသင်ခန်းလည်း ...။

မွေ့ရာက ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား အေးစက်နေသလိုပင်။ မွေ့ရာတင် မဟုတ် ခေါင်းအုံးလည်း အေး ဖက်လုံးလည်း အေးနေသည် ။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ထရမှာ ဝန်လေးရလောက်အောင် နွေးထွေးမနေပဲ ရေခဲရေထဲ စိမ်နေရသလို ဖြစ်နေသည် ။

အဲကွန်းလည်း မဖွင့်ထားပဲနဲ့ ...

သူ အေးစက်ခြင်းကိုလည်း မုန်းတီးသည် ။ အေးစက်သော မျက်နှာ အေးစက်သောအကြည့် အေးစက်သော အသံများကြောင့် အေးစက်မှုကို သူမုန်းတီးတတ်လာခြင်း ဖြစ်မည်။ အခြားသူများ အတွက် မထူးဆန်းသော နွေးထွေးမှုကို သူ ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားဖူးခဲ့ပါ။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မွေ့ရာပေါ်တွင် ထထိုင်လိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းနေသည်။ ခြေများ လက်များ ပင် ထုံကျဉ်နေသလို။ အကွေးအဆန့်ကို မနည်းလုပ်ယူရသည်။ ဆောင်းဝင်စပဲ ရှိသေးတယ် ချက်ချင်းကြီးကို အေးလာ တော့တာပါပဲလား။

ခြေလက်များကို လှုပ်ခါရင်း ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းထဲက ကြည့်မှန်ပေါ်တွင် ငူတူငိုင်တိုင်နှင့် တက်ကြွမှု မရှိသောမျက်နှာ၊ နဖူးပေါ်တွင် တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး နေသည့် ဆံပင်ဘုတ်သိုက်၊ မျက်တွင်း ဟောက်ပက်နှင့် ကောင်လေး တစ်ယောက်ပုံ ပေါ်လာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အကြိုက်ဆုံး အစိတ်အပိုင်းဆိုလို့ နီရဲရဲပါးလျလျ နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် ရယ်လိုက်လျှင် အထင်းသား ပေါ်လာတတ်သည့် ပါးချိုင့်လေးသာ ရှိသည်။ သို့သော် သူ မရယ်ဖြစ်သည် မှာ ကြာပြီ။ သူ ရယ်နည်းကိုပင် မေ့နေလေပြီ။

မှန်ထဲမှ သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်လုံးက လည်ပင်းမှ လော့ကတ်သီးလေး ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့လက်ကလည်း လော့ကတ်သီးလေးကို အုပ်ကိုင်မိသွား၏။ လော့ကတ်သီးထဲတွင် သုံးနှစ်သား အရွယ်ကလေးကို ပွေ့ဖက်ပျော်ရွှင်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးပုံ ရှိနေသည်။

"Good Morning မေမေ..."

သူ့နှုတ်ခမ်းမှ အသံတိုးတိုး ထွက်လာ၏။